

Sagen ved Lov endelig skulde ordnes; man har tidligere med langt mindre Forberedelser betroet Kommissioner, der vare nedsatte ifølge Lov, eller Landønskommissioner, Spørgsmaal af langt større Betydning, og selv om der ad denne Vej skulde opnaas Noget, mente man, at det Hele burde have været fremmet hurtigere fra de ærede Ministres Side. Jeg antager imidlertid, at den høitagtede Finantsminister for en ikke ringe Del vil kunne sige, at de Forberedelser, Krigsministeren har havt Leilighed til at gjøre med Hensyn til denne Sag, have taget en Del af den Tid op, som er hengaaet, siden vi ifjor behandlede Sagen. Det er imidlertid, omtrent et Aar siden, at Folkethinget, saavidt jeg erindrer enstemmig, henviste Sagen til Regjeringen, og først nu nedsettes en Kommission, og man veed jo ikke, med hvilken Hurtighed denne Kommission vil arbejde, Kommissioner pleie jo ikke at være saa hurtige af sig. Det synes ogsaa underligt, at Krigsbestyrelsen overhovedet har havt saa lang Tid nødvendig af det Aar, der er gaaet til Overveelse af Sagen, da den jo tidligere har været forhandlet, og Krigsbestyrelsen altsaa maatte være nogenlunde paa det Rene med, hvorledes den vilde stille sig til Sagen. Dette er en Hensigtstilling fra Udvalgets Flertal; hvorledes Mindretallet opfatter dette Spørgsmaal, skal jeg ikke kunne sige, jeg antager imidlertid, at Mindretallet er enig i, at det er et Spørgsmaal, hvis Afgjørelse i den Retning, hvori Hensigten fandt Sted ifjor, maa anses for ønskelig, og at dets hurtige Fremme ligeledes maa anses for ønskelig. Der forekommer et Par Spørgsmaal i Betænkningens Nr. 3 med Hensyn til Østersforbræningen i Limfjorden. Der har Udvalget udtalt den Opfattelse, at man ikke synes, at Kontrollørens Frygt med Hensyn til Følgerne af den fortsatte Skræbning i det Omfang kan anses for fuldstændig afkræftet ved Ministerens Meddelelse. Sagen er selvfølgelig af et saa stort Omfang, at selv om man ikke har noget Positivt at indvende imod Østersforpagternes Fremgangsmaade, saa er dog Fristelsen til, jo nærmere man kommer til Lidsfristens Udløb, at gaa stærkere tilværks end ønskelig er, tilstede i saa stærk Grad, at det derfor er naturligt, at man kan ønske den første Opmærksomhed henvendt derpaa fra Kontrollørens Side, og da fra Kontrollørens Chef, Finantsministerens Side. Man har ligesom ifjor havt sin Opmærksomhed henvendt paa Østersfiskeriet paa Gladstrandsbanke og andre Steder i Kattegatt deromkring. Man vil se af Betænkningen ifjor, at der er indgaaet Kontrakt med den nyværende Forpagter af Østersfiskeriet i Limfjorden om, at han skulde drive Østersfiskeri ogsaa paa disse Banke; men man har endnu ikke hørt Noget til, — det skulde da i alt Fald være i den allerjævneste Tid — om Forpagteren har opfyldt Kontraktens Bestemmelser, efter hvilke det er absolut nødvendigt, at der forfølges Skræbning, selv om det

sker med meget ringe Udbytte. Den i Betænkningen under Nr. 4 omhandlede Anvendelse af et forlangt Beløb af 400 Rd. til Forhøielse af Kontoen skal jeg ikke nærmere omtale nu, da den Sag, som omhandles i denne Del af Betænkningen, vil blive Gjenstand for nærmere Samtale mellem den høitagtede Finantsminister og Udvalget inden Sagens 3die Behandling. Ved at gaa til § 3 møder man i Betænkningen under Nr. 5 en kort Udtalelse angaaende Omsætningerne ved Reserfefonden og Kassebeholdningen. Efter det Skøn, man har om Resultaterne af disse Omsætninger, kan Udvalget, i alt Fald naar de skulde bedømmes som ganske enestaaende for sig, ikke Andet end indrømme, at det synes som om den angivne Hensigt med Omsætningerne, at faae flere forskellige og lettere affættelige Aktiver tilstede, er naaet paa en Maade, der hverken med Hensyn til Kursforholdene eller Renteindtægten giver Anledning til nogen væsentlig Anke. Hvor vidt det har været fornødent for at naae dette Diemed for Reserfefoldningen at foretage saa betydelige Omsætninger, som foregik forrige Aar, og som ogsaa ere fortsatte i dette Finantsaar, kan efter Udvalgets Mening være tvivlsomt. Det er iøvrigt en Selsølgelse, at Omsætningerne ikke lade sig bedømme i og for sig efter Forholdene i Dieblisset; thi der er hverves jo ikke ved disse Omsætninger Papirer, som atter skulde søges frugtbargjorte efter kortere Lids Forløb; i det Diemed ere Omsætningerne i Reglen ikke foretagne, men for at de derved kjøbte Papirer, for saa vidt Bevillingerne tillade det, kunne opbevares, og de ville da komme til Bedømmelse ogsaa efter Hensynet til senere Fluktuationer. Naar man sammenligner de her foregaaende Transaktioner med tidligere, kommer man ogsaa til at se, at selv saadanne Omsætninger, der i det Dieblis, de ere skete, kunne omtales som hensigtsmæssige, ville vise sig ikke at kunne betegnes saaledes, naar senere andre Omsætninger findes fornødne. Jeg tænker paa den Omsætning, der fandt Sted fra 4 pCt. preussiske Obligationer til 4½ pCt. hamburgske, som atter omfattes til russiske o. s. v. Dybere skal jeg ikke gaa ind derpaa, saa meget mindre som der ved Lov af 20de December f. A. er givet Finantsministeren Bemyndigelse til at foretage meget betydelige Omsætninger med Reserfefonden, for at udføre Bestemmelserne i Loven om Indløsning af en Del af Laanet i London af Januar 1864. Flertallet har dog ikke kunnet undlade at fremhæve, at det som Regel ikke kan erkjende for helbigt, naar Omsætningerne tage et saa stærkt Omfang, at de gaa langt ud over, hvad de aarlige Bevillinger kræve. Overhovedet har det i Grunden stadig været erkjendt, at, naar det ikke er strengt fornødent for Finantsbestyrelsen, vil det ikke være tillabeligt at foretage saadanne Omsætninger, selv om der f. Ex. kan indvindes en eller anden lille reel Fordel derved. Sp. 359 i Betænkningen har dels Udvalgets Flertal, dels